

REGULAČNÍ PLÁN MĚSTSKÉ PAMÁTKOVÉ REZERVACE OLOMOUC

Jaromil Přidal

V polovině roku 1999 schválilo Zastupitelstvo města Olomouce zásadní územně plánovací dokument, Regulační plán městské památkové rezervace Olomouc (RPn MPR), jehož posláním je usměrňovat prostorový a funkční rozvoj centra města v následujících 15 letech. Proces jeho vzniku nebyl bez problémů, o čemž svědčí i poměrně dlouhá doba čtyř let, která uplynula od zadání do vydání vyhlášky o závazné části regulačního plánu MPR Olomouc. Dříve než se pokusíme o rekapitulaci spletité cesty, na jejímž konci byl schválený regulační plán, bude vhodné připomenout si některé historické souvislosti. Už jen pouhým chronologickým uspořádáním dochovaných plánů a dokumentů, jejichž výčet pochopitelně nebude úplný, vzájemným srovnáním a zhodnocením v kontextu doby jejich vzniku, lze objevit náznaky odpovědí o smyslu a směřování novodobého plánovitého rozvoje města Olomouce.

Historie

V 18. a 19. století byla Olomouc významnou c.k. vojenskou pevností a většina plánů, které bychom dnes posuzovali jako „územně plánovací“ dokumentaci, měla vojenský charakter. Náčrtů a schémat opevňovacích systémů strukturu vnitřního města vesměs záměrně opomíjely. O charakteru městského organismu vypovídají podrobněji teprve katastrální plány; nejstarší z nich pocházejí až z druhé poloviny 18. století. Přesnější „katastrální paměť“ města Olomouce tedy nesahá dále než 200 až 250 let do minulosti. Konkrétní lokalizace mnoha z historického hlediska nedávno zaniklých staveb je tak odkázána především na archeologii. Ani dnes například nevíme, kde přesně stál nejstarší olomoucký kostel sv. Petra a Pavla (zbořený v roce 1792) a řada dalších významných staveb. Stejnou příčinu měly i počáteční rozpaky odborníků nad mohutným základem pranýře před jižní fasádou radnice odkrytým při nedávné rekonstrukci Horního náměstí.

Historii novodobé územněplánovací dokumentace města Olomouce lze sledovat až od konce 19. století, kdy došlo ke zrušení olomoucké pevnosti a následné likvidaci hradebních systémů. Pro tehdejší městskou správu tím okamžitě a naléhavě vyvstal problém využití původně vojenských pozemků na místě bývalého opevnění včetně „sanitárního kordonu“ v hradebním předpolí. Vznikající regulační plány se proto zabývaly zejména organizací zástavby na plochách kolem historického jádra a podél komunikace spojující „staré město“ s hlavním nádražím, jehož značná vzdálenost od centra Olomouce je rovněž jedním z důsledků existence

Repro © Magistrát města Olomouce

Obr. č. 1: Pohled na město začátkem 19. století

olomoucké pevnosti a jejích stavebních omezení z 19. století. Autorem prvního regulačního plánu, který už v roce 1885 navrhl využití pozemků tehdy rušené pevnosti, byl vedoucí tehdejšího olomouckého městského stavebního úřadu Carl Illichman. Jeho plán ovšem nemohl být uplatněn v praxi, jelikož město získalo pevnostní území až zhruba za dalších deset let (1894). Teprve pak byla akceptována nabídka vídeňského urbanisty Camilla Sitteho a zahájena regulace nově nabytých ploch podle jeho návrhu poněkud odlišným způsobem. I přesto lze konstatovat, že některé zásady a myšlenky obsažené v Illichmanově plánu byly zachovány. Na rozdíl od Illichmana, jehož plán měl spíš technicky regulační charakter, spočívala Sitteho pracovní metoda v úctě a šetrnosti vůči starým městským organismům a současně ve snaze navrhnout jejich nové čtvrtě jako zcela osobitá, malebná uskupení. Sitteho „Plán rozšíření královského města Olomouce“ (1895) pak výrazně ovlivňoval výstavbu nových olomouckých obytných souborů v následujících desetiletích prakticky až do rozpadu rakouské monarchie.

Prvním dokumentem zabývajícím se regulací výstavby v Olomouci po 1. světové válce je osmdesát let starý plán „Velký Olomouc“ pražského architekta prof. Ladislava Skřivánka (1923). Tentýž autor v dalším roce zpracoval i regulační plán olomouckých sadů a městské zeleně.

Po kritické revizi a aktualizaci, provedené za necelých deset let Maxem Urbanem a Josefem Šejnou, byl „návrh základního plánu upravitelského a zastavovacího“ schválen městským zastupitelstvem 11. 1. 1932 a o rok později i Zemským úřadem v Brně. Možnostmi napojení města na dálkové komunikace se zabýval Ing. J. Kšíř v projektu z roku 1932.

Uvedené dokumenty řešily problematiku „vnitřního města“ vesměs jen okrajově, ve smyslu konzervace. Většina významnějších investic se v té době odehrávala na periferii, kde byly pro stavební podnikání podstatně výhodnější podmínky. Obnova historického jádra zajisté probíhala i v první polovině 20. století, jednalo se však pouze o drobnější směrové úpravy komunikací a rekonstrukce objektů. Novostaveb vzniklých v posledním

Obr. č. 2: Plán olomoucké pevnosti koncem 18. století

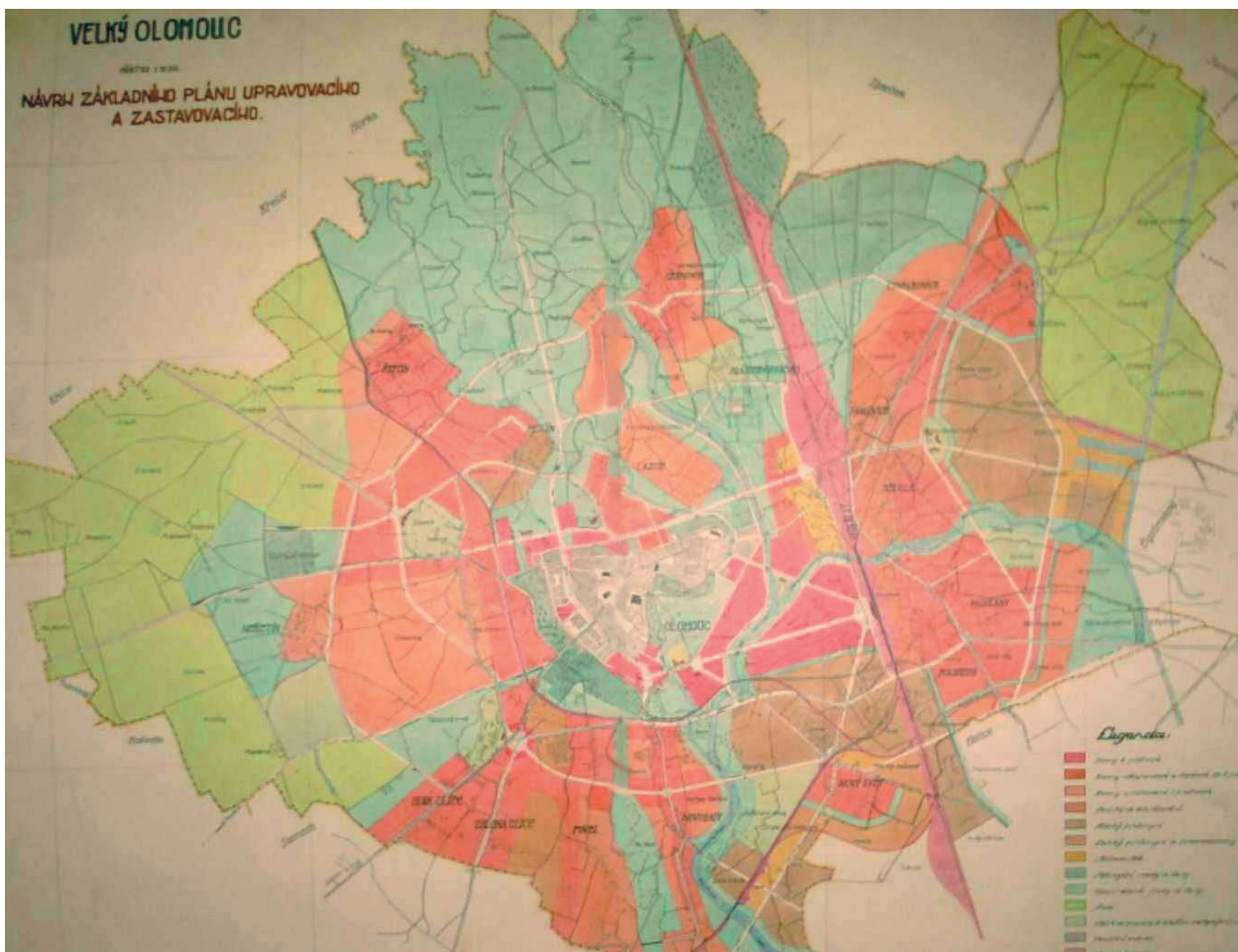
století v samotném centru Olomouce nebylo mnoho. Díky příslovečně konzervativnosti olomouckých městských správ se proto historický půdorys Olomouce zachoval i po odstranění hradebního krunýře bez výraznějších změn až do dnešních dnů.

daci Olomouce na pouhé okresní město).

K novému oživení územně plánovacích aktivit došlo krátce po 2. světové válce. Souvisely s řešením rozsáhlého území mezi hlavním nádražím a historickým jádrem města. Vítěz soutěže vypsán

v roce 1948, olomoucký architekt Miroslav Strnad, zaujal porotu komplexním pojetím úkolu dokumentovaným mj. i zájmem o otevírání nových panoramatických pohledů na siluetu staré Olomouce. Vzápětí ještě následovala soutěž na budovu tehdejšího Krajského národního výboru (1949) a pak už jen téměř dvacetiletý útlum (další urbanistická soutěž byla v Olomouci vypsána až v roce 1967), kdy vnitřní město nadále zvolna chátřalo, jeho historický charakter však díky nedostatku financí a převažující stagnaci a nečinnosti zůstal prakticky zachován.

Navzdory nepřízni doby nacházíme první zmínky o přípravě územně plánovací dokumentace zabývající se výhradně historickým jádrem Olomouce právě v období před padesáti lety. Jejich vznik ovlivnil mimo jiné i tehdejší stav názorů na ochranu stavebních památek, který se v mnoha směrech lišil od dnešních přístupů. (Až o dvacet let později, v 70. letech, začala být památková péče chápána v širších analogiích ekologie a ochrany životního prostředí, což se mimo jiné projevilo

Obr. č. 3: Plán Prof. Skřivánka z roku 1923

i vyhlásováním památkových rezervací.) Už v letech 1950–1954 probíhal z iniciativy tehdejšího KNV v Olomouci „Komplexní průzkum historického jádra“ završený návrhem tzv. „Generálního plánu na asanaci a přestavbu historického jádra města Olomouce“ (Dr. Ing. arch. Zdeněk Gardavský). Ten byl posléze předložen vládním orgánům se žádostí o zařazení rekonstrukce jádra Olomouce mezi vládní úkoly. Akce měla být zahájena v roce 1956 s dvacetiletým progresivním postupem. Potřebné mimořádné investiční prostředky se však ani po dvouletém úsilí nepodařilo získat, což lze z dnešního pohledu pravděpodobně považovat za štěstí. Rekonstrukce centra pak až do konce 80. let spíše jen živořila díky sporadickým finančním přidělením individuálně po jednotlivých objektech. Až na několik výjimek se tak historické jádro Olomouce vyhnulo velkoplošným asanacím původní zástavby, ke kterým by nutně docházelo při realizaci původně plánované „soustředěné blokové formy“ přestavby vnitřního města.

Výsledky průzkumů historického jádra z let 1950–1954 byly použity jako

Foto © Magistrát města Olomouce

Obr. č. 4: Centrum s radnicí a arcibiskupstvím

podklad pro zpracování Směrného územního plánu města Olomouce (Stavoprojekt Olomouc, Ing. arch. Miroslav Strnad – 1955) a zejména „Podrobného asanačního plánu historického jádra města Olomouce“ zpracovaného v roce 1959 rovněž v olomouckém Stavoprojektu (architekti Capoušek, Hynek, Škamrada). Uvedené plány pak sloužily jako

závazné územně plánovací dokumenty déle než čtvrt století až do poloviny osmdesátých let. Téměř třicet let dlouhé návrhové období je rovněž příznačné pro názorovou stagnaci a nezájem tehdejších mocenských struktur.

Významným, leč ojedinělým, počinem byla „Soutěž na postupnou rehabilitaci jádra“ vypsána v srpnu 1967. Jak již bylo

Foto © Magistrát města Olomouce

Obr. č. 5: Letecký pohled na historické jádro

Repro © Magistrát města Olomouce

Obr. č. 6: Schema hlavního výkresu Regulačního plánu MPR Olomouc

uvedeno, jednalo se o první reprezentativně obsazenou architektonickou soutěž po dvacetileté pauze a už samotné její vyhlášení signalizovalo jistou „oblevu“ v politické sféře. Zúčastnilo se jí 6 moravských projekčních středisek (po dvou z Olomouce, Brna a Ostravy). Její výsledky (I. cenu získal kolektiv architektů SÚRPMO Brno vedený Josefem Němcem) už celkem jasně naznačily myšlenkový odklon od tvrdých asanačních a likvidačních trendů reprezentovaných zejména tehdejšími ostravskými ateliery. Vypisovatelé jistě nepočítali s konkrétními realizačními výstupy, doufali však, že soutěž se stane podnětem a vodítkem při postupné rehabilitaci dlouho zanedbávaného centra Olomouce.

Po roce 1970 byl ještě zpracován Průzkum dopravy z hlediska širších vztahů historického jádra (Dopravoprojekt Brno – 1971) a Průzkum obchodní sítě V Olomouci (Středisko pro rozvoj obchodní sítě, Praha – 1973). Další vývoj v sedmdesátých a osmdesátých letech minulého století však probíhal ve znamení politického ochlazení a návratu k záměrnému zaměňování zájmů stavebních monopolů za zájmy „celospolečenské“. Na cílevědomou a komplexní rehabilitaci centra města Olomouce opět nezbyvaly finance, neboť ty byly směřovány především na tzv. komplexní bytovou výstavbu. Pro velké stavební firmy disponující prakticky výhradně těžkou technikou a panelovými technologiemi nebylo historické jádro Olomouce zajímavé (zřejmě další šťastná náhoda; centra jiných měst obdařená

osmipodlažními panelovými domy utrpěla citelnou ztrátou identity).

Na počátku osmdesátých let už bylo zřejmé, že dosavadní územně plánovací dokumentace je pro další rozvoj města nepoužitelná a přikročilo se k pořizování nových plánů. Nový dokument, „Olomouc – Územní plán sídelního útvaru“ (Stavoprojekt Ostrava, urbanistické středisko, Ing. arch. Zeman), schválený 25. 6. 1985, tak po třiceti letech nahradil směrný územní plán Miroslava Strnada z roku 1955.

Problematikou historického jádra Olomouce se od konce sedmdesátých let zabývali zejména zpracovatelé již uváděného Podrobného asanačního plánu historického jádra města Olomouce, kteří mezitím přešli do olomouckého atelieru SÚRPMO. Dokumentem studujícím širší vztahy historického jádra k organismu celého města bylo tzv. „Územní řešení centrální oblasti“ (SÚRPMO Olomouc, Antonín Škamrada – 1979). Následoval „Asanační územní plán historického jádra města Olomouce – průzkumy a rozbory“ (architekti A. Škamrada, Z. Hynek, P. Čehovský). Závazný dokument nahrazující dosavadní asanační plán vznikl až za dalších pět let. Územní plán regenerace historické zóny zpracovaný v polovině osmdesátých let olomouckým atelierem brněnského střediska SÚRPMO Praha (architekti A. Škamrada, Z. Hynek, J. Navrátil, P. Čehovský) byl schválen v dubnu 1986.

Současnost

Ani jednomu z uvedených územních plánů však nebyla souzena delší životnost.

Nezbytnost zpracování nové územně plánovací dokumentace, tj. územního plánu sídelního útvaru (ÚPn-SÚ) Olomouc a v souvislosti s ním i územního plánu zóny městské památkové rezervace města Olomouc si vynutila pronikavá změna politických a hospodářských poměrů odstartovaná v České republice na přelomu let 1989–1990 zhruba čtyři roky po schválení obou uvedených dokumentů.

Brzy se ukázalo, že ani územní plán sídelního útvaru z roku 1985 ani územní plán regenerace historické zóny (1986) nemohou odpovídajícím způsobem předjímat budoucí progresivní vývoj města v nových podmínkách.

Náhle a bez přípravy došlo k zásadním změnám v majetkoprávních vztazích, k překotnému rozvoji soukromé podnikatelské sféry, k odchodu Sovětské armády, k redislukaci armády ČR a ke zrušení některých jejích částí rozmístěných na území Olomouce. Změnila se koncepce dopravy ve městě. Spolu se zrušením komplexní bytové výstavby došlo k převodu státního bytového a domovního fondu na obec, k transformaci bytových družstev a k možnosti převodu družstevních bytů a domů do osobního vlastnictví družstevníků a dalších oprávněných osob. Byl zahájen proces navrácení obytných a jiných budov a podniků jejich bývalým soukromým vlastníkům před r. 1948 a přistoupilo se rovněž k částečnému navrácení majetku církve i k přehodnocení významu památkových objektů v území Olomouce a městské památkové rezervace jako celku. Z těchto a dalších důvodů byla stará územně plánovací dokumentace Olomouce zpracovaná před rokem 1989 takřka „přes noc“ téměř nepoužitelná a ani snaha o její revizi v r. 1993 nemohla přinést uspokojivý výsledek.

Závažnost změn vedla městskou samosprávu k rozhodnutí zadat zpracování zcela nového územního plánu sídelního útvaru Olomouc a v souvislosti s ním i nového územního plánu zóny městské památkové rezervace, který by stanovil základní podmínky pro systematickou a reálnou regeneraci tohoto památkově chráněného území jako urbanistického celku.

Už koncem roku 1993 začal tehdejší útvár koncepce a rozvoje Úřadu města Olomouce připravovat Územní a hospodářské zásady (ÚHZ), které se po projednání staly podkladem pro nově zpracováváný Územní plán sídelního útvaru i pro

nový územní plán zóny městské památkové rezervace v Olomouci (později schválený jako regulační plán MPR Olomouc). Městská památková rezervace je v ÚHZ chápána jako společenské, správní, kulturní, obchodní a vzdělávací centrum nejen samotného města Olomouce, ale i jeho spádového území, přičemž některými svými funkcemi (kulturně historickou, památkovou, vyššího univerzitního vzdělání) má regionální, celostátní i evropský význam.

Důvodem pro zadání a zpracování územního plánu zóny městské památkové rezervace v Olomouci byla potřeba vytvořit účinný nástroj na podporu a usměrňování regeneračních procesů v této kulturně historicky a urbanisticky nejvýznamnější části města Olomouce v nových tržně orientovaných společenských a ekonomických podmínkách. Hlavním cílem měla být záchrana a obnova kulturně historické, architektonické hodnoty tohoto jedinečného, památného urbanistického celku a vhodné a přiměřené funkční využití jeho území a jeho stavebního, architektonického fondu pro funkce, které zde mají své opodstatnění.

Zvýšení celkové úrovně bydlení ve srovnání se současným stavem, zlepšení kvality životního prostředí v historickém jádru a jeho zpřijemnění pro život místních obyvatel i návštěvníků jistě přispěje k celkové prosperitě města. Je však třeba mít na zřeteli, že po dlouhé nečinnosti, díky které se kulturní a historický charakter jádra města Olomouce s jistou dávkou štěstí podařilo uchovat (byť ve značně zchátralém stavu), nastalo období hektické a často chaotické činnosti, která může jedinečnou hodnotu staré Olomouce zakrátko zcela zlikvidovat. Na tomto místě lze citovat slova hlavního architekta města Luzern, Jean-Pierre Devilla, který v roce 1999 navštívil Olomouc: „Na rozdíl od Luzernu máte v Olomouci stále ještě místa, která jsou prostoupena historií. Ale nemyslete si ... také o ně přijdete!“

Historické jádro města Olomouce bylo prohlášeno městskou památkovou rezervací už před dvaatřiceti lety (13. 4. 1971). Jde o území o ploše přibližně 80 ha, nejrozsáhlejší historický městský útvar na Moravě. Je zde 697 domovních čísel, celkem 264 objektů (měšťanské domy, kostely, sochy, kašny, městské opevnění apod.) je zapsáno ve Státním seznamu nemovitých kulturních památek, nejvýznamnější z nich jako Národní kulturní památky. Od počátku 21. století se Olomouc pyšní

i pamětihodností zapsanou do Seznamu světového kulturního dědictví UNESCO, Čestným sloupem Nejsvětější Trojice.

„Územní plán regenerace historické zóny“ (SÚRP MO Olomouc 1985) se zabýval územím o rozloze 108,75 ha. Řešené území přesahovalo výměru MPR o více než 30 ha. Na severu a na západě sledovala hranice řešeného území obvod MPR, na východě a zejména na jihu byly zahrnuty i související rozvojové plochy. Tento územně-plánovací dokument schválený plenárním zasedáním Městského národního výboru v Olomouci dne 16. 4. 1986 měl navzdory své praktické nepoužitelnosti ještě i v polovině 90. let stále závaznou platnost. Zadání úkolu, zejména velikost řešeného území, proto celkem logicky vycházelo z jím daných parametrů.

Práce na novém územním plánu zóny (později regulačním plánu) MPR Olomouc byly zahájeny na přelomu let 1995–1996 zadáním zpracování konceptu a návrhu Územního plánu zóny MPR Olomouc (ÚPnZ MPR). Nedostatek zkušeností pořizovatele a některé další faktory způsobily, že zadání bylo formulováno způsobem, který nebyl zcela v souladu s tehdy platnou legislativou. V polovině devadesátých let totiž město Olomouc přikročilo k pořízení Územního plánu sídelního útvaru Olomouc (ÚPnSÚ) na základě schválených ÚHZ zpracovaných pořizovatelem v roce 1994. Jelikož ÚHZ obsahovaly kapitoly věnované problematice historického jádra města, byla i ÚPD centrální části města zadána na základě těchto ÚHZ témuž zpracovateli, který pak úkol svěřil v subdodávce urbanistickému ateliéru SÚRP MO Praha, vedenému Ing. arch. Tadeášem Matouškem. Jak se dalo očekávat, stal se tento nestandardní postup pořizovatele později zdrojem značných komplikací a byl i jednou z příčin zdržení postupu prací. Snad nejzávažnějším nedostatkem byl právě fakt, že „ÚHZ pro územní plán zóny MPR Olomouc“ zpracované prakticky jen excerpcí z ÚHZ pro ÚPnSÚ na přelomu let 1995–96 neprošly samostatným procesem projednání a schvalování.

Během roku 1996 byl zpracován koncept ÚPnZ MPR Olomouc, jehož projednání probíhalo „synchronizovaně“ spolu s konceptem ÚPnSÚ Olomouc do poloviny dubna 1997. Vzhledem k odlišnostem procesů projednávání obou územně plánovacích dokumentů se pořizovatel rozhodl prodloužit projednávání konceptu ÚPnZ

MPR až do června 1997. Ve snaze seznámit s problematikou co největší počet majitelů a uživatelů nemovitostí, proběhla kromě řady článků v tisku a relací v Českém rozhlase Olomouc i letáková akce, která byla pozvánkou na veřejnou diskusi ke konceptu ÚPnZ MPR Olomouc, a jejímž cílem bylo oslovit každou domácnost v městské památkové rezervaci.

Souborné stanovisko mělo být zpracováno a dohodnuto do konce III. čtvrtletí 1997. Termín se nepodařilo splnit. Důvodem byly zejména komplikace plynoucí z atypického způsobu zadání ÚPD. Postup prací navíc zdržely i povodně, které postihly Olomouc v červenci 1997 a způsobily, že úřednický aparát byl zaneprázdňen dalšími podstatně naléhavějšími úkoly.

Od počátku projednávání konceptu bylo stále více zřejmé, že zadání ÚPnZ neproběhlo v souladu s platnou legislativou v tom smyslu že ÚHZ pro ÚPnSÚ města nelze současně použít pro územní plán zóny. Proto bylo dohodnuto, že v rámci změn schválených ÚHZ pro ÚPnSÚ budou vyjmuty pasáže týkající se podrobného řešení centrální zóny (MPR), čímž vzniknou dva samostatné dokumenty, které bude možno prohlásit za projednané a schválené ÚHZ jak pro ÚPnSÚ, tak i pro ÚPnZ MPR.

V závěru vyhodnocování připomínek ke konceptu ÚPnZ MPR však byl uvedený postup definitivně zamítnut s odůvodněním, že tuto oddělenou část ÚHZ nelze chápat jako projednané ÚHZ sloužící pro zpracování ÚPnZ MPR. Současně je třeba zdůraznit, že nikdo nepochybnil věcnou kvalitu konceptu ÚPnZ MPR, který již byl podle výše uvedených ÚHZ vypracován a projednán.

Nastala patová situace, kterou se pořizovatel v říjnu 1997 rozhodl řešit využitím možnosti dané stavebním zákonem (viz současné znění SZ Projednávání §21 Koncept, odstavec 6). Projednaný koncept ÚPnZ MPR zpracovaný na podkladě „společných“ ÚHZ byl prohlášen za urbanistickou studii, která může nahradit koncept řešení ÚPD. Vzhledem k tomu, že tato urbanistická studie (byť ještě jako koncept ÚPnZ) byla vyčerpávajícím způsobem projednána, bylo možné z výsledků projednání připravit zadání ÚPD nahrazující souborné stanovisko.

Tento postup se ukázal být po legislativní stránce akceptovatelný. V následujícím měsíci zpracoval pořizovatel zadání pro dopracování urbanistické studie jako

návrhu územního plánu zóny MPR Olomouc, které po projednání schválilo v lednu 1998 Zastupitelstvo města Olomouce.

Zdalo se, že posledním krokem, který zbývá učinit, je zpracování návrhu ÚPnZ MPR, a že pořizovatel možná dožene zpoždění vzhledem k návrhu ÚPnSÚ Olomouc. Návrh územního plánu zóny MPR byl vyvěšen a projednán do konce června 1998 a měl být předložen ke schválení. V souvislosti s novelou stavebního zákona, která vstoupila v platnost právě v polovině roku 1998 a která nezná pojem „územní plán zóny“, však nadřízený orgán nevydal k projednanému návrhu ÚPnZ své stanovisko ani po žádosti o udělení výjimky. Územní plán zóny bylo nutno přejmenovat na regulační plán MPR Olomouc a upravit v souladu s novou legislativou. Při té příležitosti se pořizovatel rozhodl zmenšit řešené území zhruba o 20 % tak, aby se jeho plocha kryla s územím městské památkové rezervace. Tento zásah si vyžádal i úpravy grafické a textové části regulačního plánu.

Termín dokončení RPN MPR se tím odsunul o další rok. Vzhledem ke zmenšení obvodu řešeného území musel pořizovatel nejprve upravit „Zadání pro dopracování urbanistické studie jako návrhu územně plánovací dokumentace“ a předložit je ke schválení městskému zastupitelstvu.

Návrh RPN MPR byl předán pořizovateli počátkem března 1999, jeho vystavení proběhlo do konce dubna 1999. Po příslušném projednání byl návrh regulačního plánu MPR Olomouc schválen Zastupitelstvem města Olomouce dne 1. 7. 1999 a konečně v závěru roku 1999 byla vydána i vyhláška o závazné části regulačního plánu MPR Olomouc.

Specifikum řešeného území, které je zpravidla uváděno jako druhý nejvýznamnější památkově chráněný soubor a snad i místo s nejdéle doloženým kontinuálním osídlením na území Čech a Moravy, spočívá nesporně zejména v jeho kulturně-historickém významu, v jeho „geniu loci“. Jedním z nejdůležitějších dotčených orgánů, vstupujících do procesu projednání

byly proto orgány státní památkové péče. Z titulu pořizovatelů RPN MPR Olomouc můžeme konstatovat, že ačkoliv jsme se při konzultacích zpracovatelů regulačního plánu s tehdejší Památkovým ústavem, stejně jako s referátem kultury bývalého Okresního úřadu v Olomouci, pravidelně utvrzovali v poznání, že největším uměním je umění kompromisu v situaci, kdy protivník nehodlá ustoupit ze svých pozic ani o píď, neomezovala se tato jednání pouze na striktní připomínkování, nýbrž šlo vesměs o dobrou partnerskou spolupráci motivovanou společným zájmem o budoucnost města, ve kterém žijeme.

Závěr

Celý proces pořízení regulačního plánu včetně zpracování ÚHZ trval tedy 6 let. Vznikl však dokument, který kromě formálních peripetií neměl zásadnější problém z hlediska věcného obsahu.

S odstupem let je zřejmé, že radě kom-

Repro © Magistrát města Olomouce

Obr. č. 7: Regulační plán MPR Olomouc – hlavní výkres

plikací bylo možné předejít; příslušné legislativní postupy se dnes zdají být zcela jasné a jednoznačné. Nebývá obvyklé, natož taktické, popisovat a dokonce zveřejňovat přehled vlastních omylů a upozorňovat na naivitu pořizovatele ÚPD. Nezbyvá však, než doufat, že podobná stručná rekapitulace může být užitečná nám a nejen nám, alespoň ve smyslu proslulého výroku Járy (da) Cimrmana: „Tudy cesta nevede!“ Na druhé straně je třeba připomenout, že nová územně plánovací dokumentace se v Olomouci začala pořizovat před deseti lety (1993), v době rodící se nové legislativy, s nesrovnatelně menšími technickými možnostmi, s tehdejší mírou znalostí a navíc souběžně jak pro celé město, tak pro MPR.

Do nového tisíciletí tedy Olomouc vstupuje vybavená jak novým územním

plánem celého města, tak i novým regulačním plánem MPR. Návrhová období obou dokumentů sahají až k roku 2015, což ovšem neznamená, že bychom měli na dobu 15 let „vystaráno“. Funkčnost územního i regulačního plánu je neustále prověřována každodenní praxí, na kterou je třeba reagovat v souladu s platnou legislativou. Územní plán sídelního útvaru Olomouc už k dnešnímu dni prošel zhruba deseti změnami. Regulační plán MPR Olomouc absolvoval tento proces poprvé v loňském roce. Změna č. I RPn MPR (Ing. arch. Tadeáš Matoušek, Praha 2002) přinesla zejména nové znění závazné části spolu s nově formulovanou vyhláškou, která nabyla platnost v říjnu 2002.

*Ing. arch. Jaromil Přidal
Magistrát města Olomouce*

Použitá literatura:

1. *Územní plán zóny MPR Olomouc (urbanistická studie), textová část (Tadeáš Matoušek, SÚRPMO Praha – 1996)*
2. *Sborník „Historické jádro města Olomouce a jeho problematika“ (uspořádal Zdeněk Gardavský – 1969)*
3. *Sborník „Urbanistická soutěž Centrum-jih v Olomouci“ (Statutární město Olomouc, Muzeum umění Olomouc – 2001), Pavel Zatloukal: „Mezi Kateřinskou branou a hlavním nádražím“*